

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀηθροῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ὀρθοῦ καὶ χρησιμωτάτου εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτήσια ἄρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τριμηνιος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν ἰὴν ἐκδοσὺ μῆνος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐρυπίδου ἀρ. 98, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Σεπτεμβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 41

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ΣΥΒΗΣ ΣΗΡΗΣΣΕΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Πραγματικῶς, ἤμπορεσε νὰ κἀμῃ, ὀλίγα βήματα καί, στηριχθεὶς εἰς τὸν παραστάτην τῆς θύρας, ἐλύτταζε τί ἐγένετο εἰς τὴν αὐλήν. (*) Ἄλλ' ὅ,τι εἶδε, θὰ τῷ ἐφάνη ἐκτάκτως ἀδιαφόρον, διότι ἔκαμαν ἀμέσως ἓνα «ὦ!.. ὦ!..», τὸ ἔπαυον συνήθειον ὁσάκις τῷ ἤρχετο ἐξαρνητικὰ καμμία καλὴ ἰδέα.

Τί εἶδε λοιπὸν εἰς τὴν αὐλήν;

Εἶπαμεν εἰς προηγουμένον κεφάλαιον, ὅτι ὁ Σουλτάνος, μεταξύ τῶν ἀναριθμητῶν φαντασιοληξίμων του, εἶχε κατασκευάσῃ κ' ἓνα μικρὸν σιδηρόδρομον, συστήματος Δεκωβίλ, ὃ ὁποῖος ἀνεχώρει ἀπὸ τὴν αὐλήν τοῦ ἀνακτόρου του καὶ ἐφθάνεν ὡς τοὺς κήπους τοῦ Δάρ-Δαρμπιγκάν.

Ἄφου κατ' ἀρχάς διεσκέδασε πολὺ μὲ τὸν σιδηρόδρομόν του, ὃ Ἀμουλαί-Ἀδδελαιζ μετ' ὀλίγον τὸν ἐδαρύνθη καὶ τὸν ἐγκατέλειπεν. Αἱ γραμμαὶ ὅμως ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ εἰς ἓν ἐργαστήριον, κλησίον ἐκείνου ὅπου ἤρχετο ὁ Τζούλης, ὃ μηχανικός ἐπερίμεγεν, ἔτοιμος πάντοτε νὰ θερμάνῃ τὴν μικρὰν ἀτμομηχανήν του, ἂν ποτε ἤρχετο πάλιν εἰς τὸν Σουλτάνον ἢ ἐπιθυμία νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ.

Ἀκριβῶς λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὃ Σουλτάνος ἐπέθυμῃσε νὰ κἀμῃ ἓνα περίπα-

τον μὲ τὸν «Δεκωβίλ». Ὁ μηχανικός, εἰδοποιηθεὶς, ἔβαλε σωτῖαν εἰς τὴν μηχανήν, συνέδεσε μετ' αὐτῆς ἓνα βαγόνάκι μὲ κόκκινους βελουδένιους καναπέδες, καὶ ὡς ἀμαξῆς, καθισμένος ὃ ἴδιος ἐμπρός, ἐπερίμενε τὴν ἀρτίην τοῦ κυρίου του.

Τὸ μικρὸν αὐτὸ τραίνον, ἀσθμαίνον ὑπὸ ἀτμῶν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Κουανῷ

Περιπτερου, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν Τζούλην ἑκεῖνα τὰ «ὦ!». Ἐσκέφθη ἀμέσως ν' ἐπισηληθῇ διὰ νὰ δρασκεταίσῃ.

Καθ' ἣν στιγμήν συζηλοῦσαν ὃ σπουδαστὴς αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ὃ Λουλού ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν συναυλίαν.

— Μπα; τῷ εἶπε μὲ χαράν' εἶσαι λοιπὸν καλλίτερος;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὃ Τζούλης, κυττάζων ἀκόμη τὸ τραῖνον' σόφικαιε ὅμως καὶ στάσου κοντά μου.

— Γιατί; ἤρωτησεν ὃ Λουλού.

— Τώρα θὰ ἰδῶς! εἶπεν ὃ Τζούλης, σύρων ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν μικρὸν τοῦ φίλου εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου.

Ὁ Τζούλης εἶδεν, ὅτι ἡ μηχανὴ ἦτο κενή. Ὁ μηχανικός θὰ τὴν ἄφισ μίαν στιγμήν, διὰ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον κανένα πρῆγμα τοῦ εἶχε λησμονήσῃ.

Ἀδυστάκτως, ὑπέκρινε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐμπνεύσεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἐπιτυχῶνουν κάποτε ἀκριβῶς διὰ τὴν τρέλλαν των, ὃ Τζούλης εἶπεν εἰς τὸν Λουλού:

— Ἐλα! θὰ εὐφωμε μ' αὐτὸ τὸ σιδηρόδρομο!

Ὁ μικρὸς δὲν ἀντεστάθη. Ἦτο συνειδησμένος νὰ ὑπακούῃ τὸν σύντροφόν του τυφλῶς καὶ, μὲ ὄλας του τὰς ἀποτυχίας, διετήρει ἀκεραία τὴν ἐμπιστοσύνην του. Σιγά-σιγά, ὃ Τζούλης διηρθύθη πρὸς τὴν ἀτμομηχανήν καὶ ἀνέβη μὲ τὸν Λουλού, τὸν ὁποῖον ἐκράτησε πλησίον του.

Κανείς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς καὶ τοὺς μαύρους δὲν ἐπρόσεξε, δὲν ὑπάκουθη. Ἐπέθεσαν ἀπλῶς, ὅτι ὃ Τζούλης διωρίσθη βεγγῆς τοῦ τραίνου. Ἡ λευκὴ στολή του, μηχανικοῦ στολή,

Ἦτο ὃ ἑβραῖος Σίμων, προμηθευτὴς τῶν Ἀνακτόρων. (Σελ. 306, στ. γ')

(*) Ἦτε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 302.

καθίστα την υπόθεσιν αυτήν εύλογωτάτην.

Μέλις εφρέθη πρό του ρυθμιστού, ο Τζούλης τον ώθησε λέγων:

— Φθάνει να είναι άρεσθη ή κρίσις!

Ήτο διότι άμέσως ή μικρά άτμομηχανή ωλισθήσων επί των σιδηρών γραμμών. Χωρίς την παραμικράν ύποψίαν, ότι εκείνος που το ώθηγούσε, δεν ήτο ο συνήθης μηχανικός, οι στρατιώται και οι καύροι παρεμέρισαν πρό του κινουμένου τραίνου, το όποϊον έδλεπαν με περιέργειαν, νομίζοντας ότι έκαμνε καμμίαν δοκιμήν πριν παραλάβη τον Σουλτάνον.

Ο Τζούλης και ο Λουλού έφθασαν αύτως εις το άκρον της αύλης, διερχόμενοι την καρπύλην, ή όποία διήρχετο υπό τον πυλώνα και έξηλθεν εις την μεγάλην κεντρικήν αύλήν.

Βλέποντες το μικρόν αυτοκρατορικόν τραϊνον, οι φρουροί της πόλης έσπευσαν να την ανοίξουν διά να περάσει.

Τότε ο Τζούλης ηύξησε την ταχύτητα.

Διήλθε την δεινροστομίαν, ή όποία ώδηγεί προς την κυρίαν έξοδον. Ήν έμπόδιον έμενον άκόμη να υπερπήδη ή φρουρά, ή όποία έστάτο εις το τέλος αύτης της δεινροστομίας κ' επέδλεπε τους είσερχομένους και τους έξερχομένους.

Γενναίως, πριν φθάσει εις το επικίνδυνον εκείνο σημείον, ο Τζούλης ετρέβηζε το σχοινί της σφυρίκτρας κ' έκαμνε νάντηχίσσον πέντε-έξ σφιγγμοί όσεις κ' επιδλητικοί.

Ο αξιωματικός της φρουράς, βλέπων το αυτοκρατορικόν τραϊνον οδηγούμενον από μηχανικόν με ανατορικόν στολήν, ήπατήθη όπως και οι άλλοι και διάταξεν άποτόμως το πλήθος, το όποϊον συνωστίζετο υπό την άψίδα της πόλης, να παραμείρη.

Μετ' όλίγας στιγμάς, το τραϊνον έξωρμαύσεν εις την έξοχήν, την όποϊαν διέσχίζε με όλην την ταχύτητα της μηχανής.

— Κράμα να μη μπορούμε να έξακολουθήσωμε έτσι ως το Παρίσι! άνέκραξεν ο Τζούλης.

Ο Λουλού όμως, ο όποϊος δεν ήτο άπρηστολήμένος με την διεύθυνσιν της μηχανής, εκύτταξεν όπισω του και διέκρινε μίαν κίνησιν ασυνήθη. Έφάνησαν ίππείς, οι όποιοι έξώρμησαν από την πόλην εις τον δρόμον με καλπασμόν. Μεταξύ αυτών, φείνετο καθαρά ή λευκή στολή του έθρονισθέντος μηχανοδηγού και ο κεραλόδεσμος του χαζήν.

— Τζούλη! Τζούλη! μάς κυνηγούνε!

— Τώρα, άπεκρίθη ο Τζούλης, αλλά πού να μάς φθάσουν! ή μηχανή μας τρέχει πιο γρήγορα απ' αυτούς.

Πραγματικώς, ο αυτοσχεδιασ μηχανοδηγός είχε δώσει τώσην ταχύτητα εις την άτμομηχανήν. ώστε το τραϊνον εκινούνευεν από στιγμής εις στιγμήν να έκπροχισθή. Χάρις εις την μεγάλην αυτήν ταχύτητα, ο όμιλος των ίππέων έγινετο όλον έ μικρότερος και τέλος εξαφανίσθη εις τον ορίζοντα.

— Νίκη! έφώναξεν ο Τζούλης! τους άφίσαμε πίσω!

«Οι ταξιδεύοντα άλλάζουν τραϊνο!»

Η γραμμή του μικρού σιδηροδρόμου, διασχίζουσα τους κήπους από άκρον εις άκρον, είσρχετο εις ένα δρόμον διασταυρούμενον με τον δρόμον της πόλεως.

Εις εκείνο το μέρος, ο Τζούλης είδεν ένα πελώριον κάρρον με έξη μούλάρια, σταματισμένων επάνω εις την γραμμήν.

Βασύριξεν δυνατά. Ο καρραγωγός όμως— ένας γέρον με άσπρη γενειάδα, —δεν κατώρθωσε, μεθ' όλας του τας προσπάθειάς, να τραθήξει το κάρρον.

Ο Τζούλης τον ήκουσε να βλασφημή τα μούλάρια του εις γαλλικήν γλώσσαν, με προσφοράν αλαστιανήν. Δεν έδίστασε τότε. Έκρίτησε την μηχανήν του και, προς μεγάλην έκπληξιν του Λουλού, έφώναξε προς τον γέροντα:

— Τρεις γλιάνδες φράγκα, αν μάς άφίσης να μπορούμε ετά άδεια βαρέλια, που έχεις φορτωμένα μέσα στο κάρρο σου!

Ο άνθρωπος εκύτταξε τα δυο παιδιά, που κατέβησαν από το τραϊνον, έκπληκτος και διατάων.

— Τέσσαρες γλιάνδες! έφώναξεν ο σπουδαστής. Γρήγορα όμως, γιατί μάς κυνηγούνε!

— Ορίστε λοιπόν! άπεκρίθη ο γέρον, δελεσθεις από την προσφοράν του μεγάλου αυτού ποσού.

Ο Τζούλης όμως δεν έσπευσε να δεχθή την πρόσκλησιν του καρραγωγέως. Άνέβη πάλιν εις την μηχανήν, την όποϊαν

έθεσαν εις κίνησιν. Και μόλις έξεκίνησε το τραϊνον, επήδησε κάτω και είπε:

— Τώρα έμπρός, γρήγορα! Σά πέντε λεπτά οι ίππείς θα είναι έδώ.

Ο γέρον τους έδοήθησε να είσέλθουν εις δυο από τα άδεια βαρέλια, τα όποια άπετέλου το φορτίον του. Έφρόντισε κατόπιν να τα βουλώσει, με τα σιεπάσματά των, και το κάρρον έξηκολούθησε τον δρόμον του, ως να μη συνέβη τίποτε.

Μετα πέντε λεπτά, καμμά δεκαρία ίππεις, μεταξυ των όποιων ήτο και ο μηχανικός του μικρού σιδηροδρόμου, έπέρασαν δίπλα από το κάρρον με μεγάλον καλπασμόν.

Όλοι είχον προσηλωμένα τα βλέμματα εις το τραϊνον, το όποϊον έφρουγεν έμπρός των με μετρίαν ταχύτητα και όπου ένομιζαν ότι θα εύρίσκοντο άκόμη οι μικροί Γάλλοι. Ήσαν δέ βεβήκιστοι, ότι θα τους συλλάθουν, διότι ήξευραν ότι μετά έν γλιάνμετρον άκόμη, ή γραμμή σταλειώνε και το τραϊνον κατ' ανάγκην θα έσταματούσε.

Ο Λουλού και ο Τζούλης, καθένας εις το βαρέλι του, έπερίμεναν με αγωνίαν το άποδοχόμενον. Ο καρραγωγός έτραγουδούσεν ένα τραγουδι αρabicόν. Έπέκρασεν αύτω μισή ώρα, ή όποία έρήνη εις τα δυσυχή παιδία όλόκληρος αιών. Διότι έφροσύντο ότι από στιγμής εις στιγμήν θα επέστρεφαν εις το κάρρον οι ίππεις και θα τους εξετρώπωναν εις τα βαρέλια των.

Άλλά δεν συνέβη αυτό. Οι στρατιώται του Σουλτάνου, αφού έφθασαν το τραϊνον, το όποϊον είχεν άνταραχή και κατασυντριβή, εις το τέμα της γραμμής, είδαν ότι δεν εύρίσκοντο πλέον επ' αυτού οι δυο Γάλλοι.

Υπέθεσαν λοιπόν ότι θα είχον πέσει εις τον δρόμον, και έγύρισαν όπισω, βραδυπορούντες και κυττάζοντες με προσοχήν, διά να ανακαλύψουν... τα πτώματά των.

Χωρίς την παραμικράν ύποψίαν, έπέρασαν πάλιν δίπλα από το κάρρον με τα βαρέλια, του όποϊου άλλως τε έγνώριζαν τον ιδιοκτήτην: ήτο ο έθραλος Σίμων, προμηθευτής των Άνακτόρων. «Όταν, μεσ' από τα βαρέλια των, ο Λουλού και ο Τζούλης ήκουσαν τα βήματα των ίππέων, που άπεμακρύνοντο επιστρέφοντες, ήχησαν νάνανώνωσιν ελευθέρας.»

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Έφρόντισε κατόπιν να βουλώσει τα βαρέλια με τα σιεπάσματά των...» (Σελ. 306, στ. γ')

«Ο Μπαρμπα-Σίμων προσεπάθησε να έλλημερήξ.»

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια' έδε σελ. 306)

Ο Έρβελιν επήρην άλλο αυτοκίνητον και ήκολούθησε. Μετά μισήν ώραν ή δεσποινίς Μαρσέλ Αρνώ ήτο κλεισμένη καλά εις το αστυνομικόν κρατητήριον.

Ο Έρβελιν έγυαλε τα γυναικεία, έφώρεσε την στολήν του και επήγεν ο ίδιος εις τον άδαιμαντοπόλην τον κλειμμένον σάφειρον. Έπειτα μετέβη εις την οδόν Αμυγδαλεών, 113.

Ήτο ένα μεγάλο, παλιό κ' έλευινό σπίτι σαν καζάρμα. Ο Έρβελιν εκτύ-

μέρα σχεδόν έχει από ένα γράμμα και μαύ διει πνήητα λεπτά.

— Για να μη χάσης τίποτε, σου δίνω μια δραχμή. Δός μου το γράμμα που έχεις.

Η γριά υπήκουσε και ο Έρβελιν έφυγεν ευχαριστημένος με το γράμμα, το όποϊον περιείχε τας όλίγας αύτας λέξεις:

« Η Αστυνομία έκαμε χθές το βράδυ έφοδο στο μπάρμπα-Λεζάρ. Απόψε βέβαια δεν θα κάρη και θα έμαθα ήσυχαι. Έλα τα μεσάνυχτα. Αν ο Πλόκ και ο Γατομύτης έγύρισαν από το ταξείδι, θα έλθουν κι αυτοί. — Ο Άλλος.»

όποπτευσθδν όμως άμα ιδουν καινούργιο γκαρσόνι;

— Μη φοβάσαι και ετό μέγο που βλέπεις, έχω ό,τι χρειάζεται. Άνοιξέ μου μόνο την κάμαρά σου.

Μετ' όλίγαν, ο Έρβελιν έξήρχετο από το δωμάτιον του Λεζάρ, μεταμορφωμένος τελείως εις τον χονδρόν εκείνον υπηρέτην με το κόκκινον μουστάκι. Ο ίδιος ο Λεζάρ, αν δεν ήτο είδοποιημένος, θα ήπατάτο. Ο Έρβελιν έγγραφε τότε βιαστικά ένα γραμματάκι διά τον κ. Κράμπ, το όποϊον παρέδωκεν ο ίδιος εις ένα αστυφύλακα της έδου Μπελβίλ.

(Έπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Βυζαντινής Αίγλης

ΚΑ	ΑΡ	ΠΑΣ	ΡΙ
ΣΑ	ΠΑΑ	ΣΙ	ΦΗΣ
ΚΗΣ	ΝΗΣ	ΒΑΡ	ΖΑ
ΒΑ	ΝΑΣ	ΖΑΠ	ΚΗΣ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αύται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα έξ εθνικων ευεργετων.

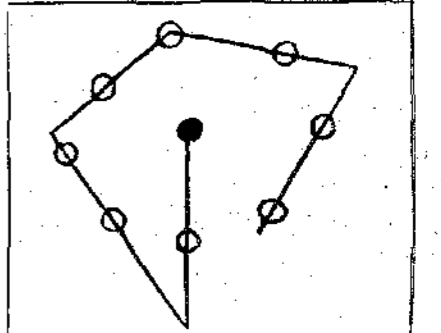
β.) Διά τους Γαλλομαθες

Έστάλη υπό της Τροικαιούχου Ελλάδος pour pour chacun Dieu soi tous.

Να συναρμολογηθούν αι λέξεις αύται ώστε ναποτελεσθ έν γινωμικόν

Αήλωσις: Αί λίσσις—όσονδήποτε ζητημάτων του αύτου φυλλαδίου, —συνοδεύονται υπό ενός μόνου δικαλέπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 39ου φύλλου

α.) Ίδου πως θα σβυθούν οι κύκλοι διά πέντε εύθειών— β.) Πύθων, Άσπίς, Βίαις, Υδροσ, Έχιδνα, Κροταλίαις.

«Πιάστε τον κι αυτόν! διατάξεν ο Δουλό.»

πητε το κουδούν και του άνοιξε μια γριά θυρωρός με κεφαλή σαν κουκουβάγιας. Χωρίς προσίμια, της έφάνερωσε την ιδιότητά του και της εξήτησε πληροφορίας περί της δεσποινίδος Αρνώ, την όποϊαν περιέγραψε.

— Δεν γνωρίζω αυτό το όνομα, άπεκρίθη ή θυρωρός, παραγμένη κάπως ένώπιον του αστυνομικού έννοιω όμως για ποιά μου μιλήτε. Λοιπόν, αυτό το κορίτσι δεν μένει έδώ. Με παρακάλεσε μόνο να δέχωμαι την άλληλογραφία της και να έγχεται ή ίδια να την παίρνει. Της γράφουν με το όνομα «δεσποινίς Αβρίλ». Καθε-

αίκοστικώ, είσγήθεν εις την ταβέρναν του μπάρμπα-Λεζάρ (*), κρατών ένα δέμα. Ήνας χονδρός υπηρέτης, με κόκκινον μουστάκι, έκοιμάτο περιμένον τους πελάτας.

— Μπαρμπα Λεζάρ, έγω θα σου κάρω απόψε τον υπηρέτην, είπεν εις το αυτί του ταβερνιάρη ο εργάτης, ο όποϊος δεν ήτο παρά ο Έρβελιν. Διότι με μια πρόφρασι αυτών που έχεις. Απόψε θα έλθουν έδώ κάποιοι παστραικοί.

— Καλέ, άπεκρίθη ο Λεζάρ' δεν θα (*') Έδε είκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 303.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαρμὰ βρέει εἰς τὸν οὐρανοῦσιαν κλάον περὶ κλίμας βροχῆς διατρυγνών ἀστέρον...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐυφράτιδον τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1914.

ΑΛΗΘΕΙΑ. Μονόκριβη, συμπληρώσεις τὰ δεκαπέντε καὶ δὲν ἔγινες ἀποχὴ μεγάλη...

Θυμάσθε τὴν προφορὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὴν Θεῖαν Βενιότην; Αὐτὴν, ὁ φίλος τοῦ τοῦ εἴπατε...

Ὡραία Ρόδος, ἀπέδωξές τοῦ ἐστάλη ὑπ' ἀριθ. 2179. Τὸ ὑπόλοιπον στείλε δια coupon-re-purchase-internationales.

Καὶ ὁ κλέος φίλος μου Βύθρον Κ. Ἀσπεριόδης ἀνεμίσει ἀπὸ τῶρα τὴν συνδρομὴν τοῦ διὰ τὸ 1915.

Τὸ Θαλασσοπῦλον τοῦ Στέλιου μὲν γράφει: «Ἀπὸ τότε ποῦ ἔγινες συνδρομητὴς σου, μὲν φαίνεται...

Στέλιον I. Δ., εὐχαριστοῦ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀναρωτῶνται τοῦ φύλλου...

Φαντάζομαι, Ἠπειρωτικῆς Λόγγη, πὶ ὧρατα ποῦ δὲ ἐπάρθη αὐτὴ ἢ χωρὶς μὲ ἀνα, μὲ τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν...

Ἄρατις ἐπιστολὸς ἠδὲ βιαία ἀυτὴν τὴν ἐθροῦδα καὶ οἱ εἰς: Νοσταλγία, Ἐλληνοποῖλο τοῦ Αἴμου...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης, ἕ. (Μ. Α.) Χρυσάνθεμον, ἕ. (Κ. Μ.) Φωνὴ τῆς Παυλίδος...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ὁ ἀναλαμβάνουν: ἡ Ἰδὴ (0) μὲ Κάριον, Εὐαδοῦτων Βράχων...

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Δόξας τοῦ Ἑλλητισμοῦ (τὸ φύλλον τῶν δεσποτιδίων Κ. στέλλεται εἰς Χολοχίαν...

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ὑπαπάντησιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ ὥσας δεκτοὶ μέχρι τῆς 17ης Νοεμβρίου 434. Δεξιόγρφος Δύο ἴσα ἀν ἐνοῖσι. Τὸν ἐργάτην ἢ πλερισμό...

436. Αἴνιγμα Ἄν μου κόψης τὴν οὐρανὸν Ὄσα τίς ὄλος ἦν γίνω...

437. Ἀντιοκειμένη Πυραμίς ** * + * * * = Τρεῖς ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος...

438. Ἐπιγραφή Σ Ι Ε Μ Τ Ρ Τ Ν Ο Α Ρ Α Ν Ν Ο Π

439. Λογικητὴ διὰ Δέξων Ἀντονομία - Ἀντονομία = Ἀντονομία + Ἀνθῆς - Μεσογὴ = Φωνήν + Ομηρικὴ φρῶσ - Μουσικὸς φθόγγος = Μελὸς...

440. Ποικιλὴ Ἀκροστιχίς Τὸ ποθὸν γράμμα τῆς πρώτης τῶν καταβῆται χρησιμοποιῶν λέξεων...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 38ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὴν σελ. 303)

- ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Θ. Νικολάου, Γ. Πατριάρχης, Α. Θ. Νικολάου, Σωκρ. Ν. Παυλίδος, Αθαν. Α. Χαλμοπούδης, Θ. Ν. Φραγκῆ, Δ. Θδ. Κατσάρης, Αθαν. Μ. Ἀρναούτου, Γ. Α. Κοκκινῆς, Κ. Α. Δ. Ἐλευθεροδάκης, Εὐαγγελία Ν. Σκόδου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τῶν εὐργόντων τὴν λέξιν τὰ ὀνόματα ἐστάθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐλληνοφθῆσαν οἱ ἐξῆς δύο: ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΦΡΑΓΚΙΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ Κ. ΤΣΕΝΤΖΕΡΗ ἐν Πάτραις...